

EPK:n historian tiettävästi ensimmäinen lohenkalastusreissu Kymin Ruhavuolteelle ja Siikakoskelle järjestettiin 3.10.2009. Olosuhteet lauantaina olivat ulkoisesti mitä parhaat; aurinkoinen sää, lämpöä toistakymmentä astetta ja kalaa Kymillä poikkeuksellisen runsaasti. Paikalle saapuikin kiitettävä määrä EPK:n jäseniä eli 13 lohenkalastuksesta kiinnostunutta seuran jäsentä.

Ruha ja Siikakoski olivat allekirjoittaneelle ennen EPK:n reissua lähes tuntemattomia paikkoja. Kokemukset Siikakoskesta rajoittuivat vuosia sitten tapahtuneeseen kirjolohien kiusaamiseen spinflugalla. Ruhasta ei puolestaan ollut muuta tietoa kuin vähemmän mairittelevat huhupuheet tuntien päkittelystä ja heittolaiturilla örveltävistä äijäporukoista. Odotukset eivät siis olleet aivan korkeimmillaan lähtiessäni Hakosen Askon kanssa aamuvarhain ajelemaan kohti Kymiä. Mutta kuten niin usein elämässä yleensäkin, silloin kun vähiten odottaa, homma menee ns. putkeen.

Kiitos Askon aamuvirkun luonteen olimme paikalla jo hyvissä ajoin ennen muuta porukkaa ja pääsimme korkkaamaan yön yli rauhoittuneen Ruhan. Isoa lohta kävi aktiivisesti pinnassa, paikka suorastaan haisi kalalle. Eikä vain haissut; jo kolmannella heitolla putkiperhon uinti pysähtyi kuin seinään. Yllätyin itsekkin tilanteesta niin, että maltoin kerrankin olla tekemättä liian aikaista vastaiskua ja nostin vavan pystyyn vasta kun kala oli kääntynyt määrätietoisesti kohti alavirtaa. Tässä vaiheessa tajusin, että nyt on vanha ennätys vaarassa. Isoksi loheksi kala onneksi käyttäytyi yllättävän rauhallisesti eikä lähtenyt paniikinomaisesti alavirtaan vaan tyytyi tekemään laajoja ja väkivahvoja kaarroksia Ruhan alueella. Kiitin hiljaa mielessäni, että olin edellisiltana vaihtanut riittävän paksun perukkeen siimaani, siksi väkivahvaa meno oli.

Väsyteltyäni kalaa hyvän tovin saapui järjestelyistä vastanneen Kymi Fishingin nokkamies Niko Rokka paikalle varmistamaan, että kaikki olisi kunnossa vain huomatakseen, että ensimmäinen kala oli jo kiinni. Nikon avustuksella aamun ensimmäinen lohi päätyi isoon haaviin ja saman tien mittapenkkiin. Pituutta tummaksi pahtuneella ja tukevalla koukkuleualla oli 97 cm ja painoa Nikon arvion mukaan ”reilut 11 kiloa”. Siihen oli luottaminen, sillä riittävän järeää vaakaa ei kenelläkään paikalla olleella ollut mukana. Vanha Gaulan ennätys meni komeasti rikki ja pakollisten pönötyskuvien jälkeen kojamo pääsi takaisin veteen sukuaan jatkamaan.

Tuskin olin selvinnyt ison kalan aiheuttamasta huumasta, kun Asko jo ilmoitteli hänelläkin olevan kalan kiinni. Ei hullumpi alku päivälle. Niko sai taas toimia haavimiehenä ja kohta oli Ruhan heittolaiturilla jo toinen kala – tällä kertaa komea 4-5 kiloinen lohi. Nyt oli Askolla vuorostaan hymy herkässä ja digikameralle taas töitä.

Tässä vaiheessa olivat loputkin seuran porukasta saapuneet paikalle ja odotukset päivän suhteen nousivat ensimmäisten kalojen myötä korkealle vauhdikkaan alun jälkeen. Jostain syystä kalojen aktiivisuus kuitenkin alkoi hiipua ja pintakäynneistä huolimatta kalat eivät olleet yhteistyöhaluisia vaan välttelivät niille tarjottuja perhoja.

Kymi Fishing oli jakanut porukan kolmeen ryhmään, jotka vuorottelivat Ruhan, Siikakosken yläosan ja alaosan kesken. Näin tuli tutustuttua koko kalastettavaan alueeseen ja kaikki saivat myös vuorollaan pommittaa parhaita ottipaikkoja.

Puolen päivän jälkeen rotaatio heitti Askon ja allekirjoittaneen Siikakosken yläosaan. Lyhyt konsultointi heitto- & kahlauslinjoista ja miehet sekä perhot veteen. Pari laskua meni auringon lämmittäessä, uittolinjoja hakiessa ja pohjatärppejä puhdistaa kunnes jälleen tärähti tutulla tavalla. Keskivirran reunaa pitkin uitettu putkiperho sai kyytiä kuin BB-talossa konsanaan. Jarru lauloi ja vapa taipui miehekkäästi. Tämäkin lohi osoittautui kiitettävän hyväkuntoiseksi – jopa vielä energisemmäksi kuin aamun ensimmäinen. Vauhdikkaat hypyt pintaan nostivat pulssia kummasti.

Huomattuaan kalan koon Asko kahlasi ripeästi paikalle auttamaan ylösotossa. Kala oli kuitenkin asiasta toista mieltä ja kiersi siiman päässä niin vauhdikkaasti, että Askokin oli jäädä jalkoihin. Värikkäiden episodien ja pienen sähläyksen jälkeen lohi saatiin onnellisesti uitettua matalampaan veteen, missä Asko teilasi sen rutiinilla. Vaakaa ei edelleenkään ollut matkassa ja mittalaatikko oli sekin Ruhalla. Kahden miehen arvio kauniista naaraslohesta oli ”vähintään kasikiloinen” ja siihen tyydyttiin tälläkin kertaa. Grammoja tärkeämpi oli onnistuneen kalastuksen tuoma hyvä fiilis. Ja taas poseerattiin kalan kanssa.

Palatessamme takaisin Ruhalle kuulimme, että Waltteri oli saanut ylös kauniin titin, kuten myös Oslosta asti Kymille saapunut Hannu Stockell. Lisäksi useampia isoja kaloja oli ollut kiinni. Ei siis ihan huono reissu.

Ajellesamme Askon kanssa takaisin Espooseen totesimme molemmat, että hyviä kalapaikkoja voi joskus löytyä yllättävänkin läheltä. Tai kuten tämänkin reissu osoitti; aina ei tarvitse lähteä Norjaan asti lohta pyytämään. Johtopäätös nappiin menneen reissun jälkeen oli helppo tehdä - tänne voisi tulla uudelleenkin. Mutta, jos valita saa, niin mieluiten näin ”inhimillisesti” sopivan kokoisella porukalla kuin heittovuoroa odotelleen ja ”saamamiesten” jorinoita kuunnellen.

Teksti © Markku Fagerlund

Kuvat © Markku Fagerlund, Asko Hakonen ja Reijo Mäkinen

{gallery}sig/2009kymi{/gallery}